

D: (hype) Ahoj děti ... Jakkak jste si užili první celý táborový leviťácký den?

A: (unaveně): Já jsem taková rozlámaná dědo... Snad jako bych ani neměla matraci. Jsou tak tenký...

D: Nojo, Aničko. Mně zas bylo v noci – v tanku – strašný vedro.

A: Se divíš? Vždyť sis na něm v poledne smažil vajíčka!

D: No to jo, ale pak jsem ho jel večer chladit do rybníka.

A: Tak jsi ho tam měl nechat trochu dýl.

D: ... ¡Tak příště. ... A vůbec, zdálo se ti něco zajímavého, Aničko?

A: A víš, že jo? Zdálo se mi, že letím na měsíc... jako na tom obrázku z včerejšího příběhu. Ale pak jsem najednou spadla z oblohy... hrozná rána to byla... A najednou jsem se probudila na zemi vedle postele.

D: A nezlomila sis něco? Při tom pádu z oblohy.

A: To naštěstí ne, ale málem jsem si zlomila nohu při rvačce o zapsání se na workshopy. Dostala jsem se zas jenom na fotbal.

D: Ale ženskou kopanou máš přece ráda, ne?

A: Ale jo... Jenže tam byli samí kluci. A nejhorší byli ti zabulóni. Šli na mě všichni tři (taková přesila) a vždycky mi sebrali míč.

D: ↑To my jsme taky bojovali proti přesile, ale kapitán Jaroš se vrhl s granátem v ruce proti fašistickým tankům a útok odrazil.

A: To já jsem se taky bránila. Kopla jsem Jendu a Kubu do holeně.

D: Ale to ne, Aničko, kopat do holeně se nesmí ani v ženské kopané!

A: No to už taky vím... Vykázali mě!

D: No a kam jsi teda šla.

A: Pro zbraň!

D: Cože?

A: Jo, šla jsem na lukostřelbu, ale nedovolili mi si odnést luk a šípy.

D: (vesele) ... Takže žádná pomsta se nekonala. No a co levely?

A: Na levelech jsem překonávala svůj strach z vody a šla jsem po kládě přes potok.

D: Jó, statečná Anička.

A: Šla jsem jako poslední, už jsem tam skoro byla ... a najednou mě někdo strčil a já spadla do vody.

D: Počkej, strčili tě?

A: Jo.

D: Neříkala jsi, že jsi šla poslední, a tudíž všichni už byli na druhém břehu?

A: To sice byli, ale ...

D: Aničko, nebylo by fér říct, že jsi prostě spadla?

A: ... fér možná, ale byla bych trapná.

D: Takže ty si vymýšlíš, abys byla – za chudinku, kterou strčili. Nebohá oběť.

A: Nech toho dědo. Já vím. Já jsem se bála, že se mi děti budou smát.

D: Nebyla jsi první ani poslední, kdo na tom levelu spadl. Důležité je, abys zase vstala a šla dál a výš.

A: Vážně? Tak já si už vymýšlet nebudu.

D: To je dobře. ... A pomstu už taky nechceš?

A: Jakou pomstu?

D: Kopala jsi kluky do holeně a když tě teda vyhodili z fotbalového workshopu, ... tak jsi je chtěla postřílet!

A: No já jsem si to vlastně asi zasloužila. Promiň Jendo. Promiň Kubo.

D: Vidíš, Aničko. Konec dobrý, všechno dobré.

A: Tak ti dědo přeji příjemně chladivou noc.

D: A já zajedu s tankem do kyselky. Snad budou ty bublinky dobře chladit.

A: Dobrou, měkkou noc, děti.

D: Zdarec špunti.

A: Čus bus.